

คำโปรย (Blurb)

เกมล่าทรยศ

"FAKE FRIEND MORE DANGEROUS THAN REAL ENEMY"

"ศัตรูที่แท้จริงอาจไม่ได้มาจากศัตรูของเรา แต่คือ 'เพื่อน' ที่เรายินหลังให้ต่างหาก."

- สืบสวนสอบสวน / แก่แค้น (Thriller / Suspense / Revenge)

มิตรภาพที่ถูกหลอกใช้, การลุกขึ้นจากเก้าอี้ถ่าน, และกฎของป่าที่ว่า "ความแข็งแกร่งของตนเองคือสิ่งเดียวที่เชื่อถือได้"

ในโลกที่เต็มไปด้วยหน้ากากแห่งผลประโยชน์ ภูมิเชื่อมาตลอดว่ามีมิตรภาพคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เขามุ่งหวังชีวิตและความไว้วางใจให้เฉพาะญาติ เพื่อนสนิทที่เขาเปรียบเสมือนพี่น้อง แต่เขากลับไม่รู้เลยว่า ภายใต้รอยยิ้มที่อบอุ่นนั้น กลับซ่อนเขี้ยวเล็บที่แหลมคมและความอิจฉาริษยาที่พร้อมจะฉีกกระชากเขาให้สิ้นซาก

เมื่อแผนการหักหลังอันแยบยลถูกเปิดฉาก ภูมิต้องสูญเสียทุกอย่างในชั่วข้ามคืน ทั้งงาน เงิน ชื่อเสียง และคนที่เขารัก เขาถูกผลักตกสู่ก้นบึ้งของสังคม กลายเป็นเพียงหมาป่าจรที่บาดเจ็บเต็มตัว ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดเพื่อรอวันตาย

แต่ในความมืดมิดที่สุด สัญชาตญาณของสัตว์ป่ากลับถูกปลุกขึ้นมา

เมื่อความอ่อนแอไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป ภูมิจึงเลือกที่จะลุกขึ้นยืนด้วยขาของตัวเอง เขาล้มคมเขี้ยวเล็บด้วยความแค้นที่ถูกกลั่นกรองด้วยสติ เปลี่ยนความเจ็บปวดให้เป็นพลัง และเริ่มเล่นเกมซ่อนเกมที่ไม่มีใครคาดคิด ปล่องให้เหล่ามิตรเทียมต้องกอดกันเองในกับดักที่เขาวางไว้

นี่คือการเดินทางของชายที่ถูกหักหลังจนหมดสิ้น และการกลับมาในร่างของ "หมาป่าเดียว" ผู้ไม่เชื่อใจใครอีกต่อไป เพราะบทเรียนราคาแพงสอนเขาว่า "มิตรแท้อาจไม่มีอยู่จริง แต่ศัตรูที่แท้จริงคือคนที่เราไว้วางใจที่สุด" และในป่าแห่งนี้... "FAKE FRIEND MORE DANGEROUS THAN REAL ENEMY"

"ศัตรูที่แท้จริงอาจไม่ได้มาจากศัตรูของเรา แต่คือ 'เพื่อน' ที่เรายินหลังให้ต่างหาก."

สารบัญ

องค์กร	ชื่อบท	หน้า
องค์กรที่ 1: ภาพลวงตาแห่งความภักดี (The Illusion of Loyalty)	บทที่ 1: ภาพลวงตาแห่งความภักดี	05
	บทที่ 2: รอยร้าวในรอยยิ้ม	12
	บทที่ 3: แผนสังหาร มิตรภาพ	21
	บทที่ 4: แก้วถ่านและ บาดแผล	30
องค์กรที่ 2: การตื่นของสัญชาตญาณ (The Awakening of In- stincts)	บทที่ 5: ชีวิตที่ต้องอยู่รอด	39
	บทที่ 6: การตื่นของหมาป่า เดียว	50

องค์กร	ชื่อบท	หน้า
	บทที่ 7: เกมซ่อนเงา	60
	บทที่ 8: หมาเก้าตัวแรก	71
องค์กรที่ 3: เปลวเพลิงแห่งการแก้แค้น (The Flames of Revenge)	บทที่ 9: แผนลวงที่สมบูรณ์แบบ	81
	บทที่ 10: การเปิดหน้ากาก	90
	บทที่ 11: การทวงคืนบัลลังก์	103
	บทที่ 12: บัลลังก์ที่ว่างเปล่า	112
องค์กรที่ 4: กฎของป่า (The Law of the Jungle)	บทที่ 13: เสี่ยงกระชิบจากอดีต	122
	บทที่ 14: บาดแผลที่ไม่มีวันจาง	134
	บทที่ 15: บททดสอบสุดท้าย	144

องค์กร	ชื่อบท	หน้า
	บทที่ 16: กฎของป่า (บทส่งท้าย)	155

บทที่ 1

ภาพลวงตาแห่งความภาคภูมิใจ

แสงสีทองจากโคมไฟระย้าขนาดใหญ่สาดส่องลงมากกระทบกับพื้นหินอ่อนขัดเงาในห้องจัดเลี้ยงชั้น 40 ของอาคารสำนักงานใหญ่ กลิ่นไวน์ชั้นดีลอยปะปนกับกลิ่นน้ำหอมราคาแพง เสียงหัวเราะและเสียงชนแก้วดังเป็นระยะ ท่ามกลางผู้คนที่สวมใส่ชุดราตรีหรูหรา สังคมชั้นสูงของวงการอสังหาริมทรัพย์กำลังเฉลิมฉลองความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่

ภูมิยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องน้ำชาย เขาปลดเนกไทออกเล็กน้อยก่อนจะผูกมันกลับเข้าไปใหม่ให้เรียบกริบ มือเรียวสั่นนิดๆ ด้วยความตื่นเต้นที่ยังตกค้างอยู่อีก ชายหนุ่มวัยสามสิบสองปีมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก ดวงตาสีดำสนิทนั้นฉายแววอ่อนล้าจากการทำงานหนัก แต่ก็มีประกายของความภาคภูมิใจเจือจาง

“วันนี้เป็นวันของนายจริงๆ ภูมิ”

เสียงทุ้มนุ่มคุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง ภูมิหันกลับไปพร้อมรอยยิ้มกว้าง เจษฎาเดิน

เข้ามาในห้องน้ำด้วยท่าทางผ่อนคลาย สวมชุดสูทสีเทาเข้มที่ตัดเย็บอย่างดี ผมสั้น
เรียบกริบถูกเช็ดมาอย่างประณีต ใบหน้าหล่อเหลาแบบที่ใครเห็นก็ต้อง trust เขา
เป็นคนที่ดูดีและมีเสน่ห์มาตลอด ต่างจากภูมิที่ดูเรียบง่ายและจริงจังกว่า

“ขอบใจนะเจ้ฯ ถ้าไม่มีแก ดิฉันคงไม่สำเร็จ” ภูมิเอ่ยพลางตบไหล่เพื่อนสนิทเบาๆ
ด้วยความซาบซึ้ง

“พูดอะไรกัน พวกเราเป็นทีมเดียวกัน” เจ้ฯฉวยยิ้มตอบ แต่แววตาที่มองภูมิกลับมี
ประกายบางอย่างที่ดูบงกชไปอย่างรวดเร็ว ประกายนั้นไม่ใช่ความยินดี แต่มันคือ
ประกายแห่งความริษยาที่ถูกเก็บงำไว้อย่างมิดชิด

ทั้งสองเดินออกจากห้องน้ำมุ่งหน้าสู่ห้องจัดเลี้ยง ทันทีที่ประตูบานใหญ่เปิดออก
เสียงปรบมือก็ดังกึกก้อง ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเดินเข้ามาหาภูมิพร้อมรอยยิ้ม
กว้าง

“ภูมิ! ยอดเยี่ยมมาก! ดิฉันทำให้บริษัทของเราได้เปรียบในตลาดอย่างมหาศาล”
ประธานกรรมการกล่าวพร้อมจับมือภูมิแน่น สายตาของทุกคนในห้องจับจ้องมาที่
ภูมิ เขากลายเป็นดาวเด่นของคืนนี้

ภูมิยกมือไหว้อย่างนอบน้อม “ขอบคุณครับท่าน เป็นความสำเร็จของทีมครับ ผม

แค่ทำหน้าที่ของตัวเอง”

เจษฎายืนอยู่ข้างหลังภูมิ ยิ้มและปรบมือตาม แต่ในใจของเขากลับรู้สึกเหมือนมีไฟลุกโชนอยู่ในอก ความร้อนรุ่มของความอิจฉาค่อยๆ กัดกิน หัวใจของเขาที่ละนิด เขาทำงานหนักไม่แพ้ภูมิ แต่ทำไมคนที่ได้รับคำชมถึงเป็นภูมิเสมอ?

“ใช้ครับ ทีมเวิร์คของเราดีมาก” เจษฎาเอ่ยเสริม น้ำเสียงราบเรียบ แต่สายตาที่มองหลังของภูมิกลับเย็นชา

งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างสนุกสนาน ภูมิถูกห้อมล้อมด้วยเพื่อนร่วมงานที่เข้ามาแสดงความยินดี บางคนที่เคยเคยชาากับเขาก็กลับมายิ้มแย้มแจ่มใส ภูมิตอบรับทุกคนด้วยความสุภาพ แม้ว่าเขา จะรู้สึกเหนียวกับหน้ากากของสังคมเหล่านี้ แต่คืนนี้เขาก็ยอมปล่อยวาง

น้ำ แพนสาวของภูมิเดินเข้ามาหาเธอในชุดเดรสสีแดงเข้มที่เปิดไหล่บางส่วน ผมยาวสลวยถูกจัดทรงอย่างประณีต เธอสวยจนใครๆ ก็ต้องเหลียวมอง แต่สายตาของเธอกลับเหลียวไปมองเจษฎาที่กำลังยืนคุยอยู่กับกลุ่มผู้บริหารระดับสูง

“เก่งมากเลยคะพี่ภูมิ” น้ำกล่าวพร้อมรอยยิ้ม เธอแตะแขนภูมิเบาๆ แต่สัมผัสนั้นกลับดูห่างเหิน

“ขอบคุณนะน้ำ ที่คอยเป็นกำลังใจให้พี่มาตลอด” ภูมียิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน เขาไม่ทันสังเกตว่าสายตาของน้ำนั้นเต็มไปด้วยความลังเลและความต้องการบางอย่างที่เขาให้ไม่ได้

เมื่องานเลี้ยงใกล้เลิก ผู้คนเริ่มทยอยกลับ ภูมิดีนออกไปที่ระเบียงด้านนอกเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ เขามองวิวเมืองยามค่ำคืนที่เต็มไปด้วยแสงไฟระยิบระยับ เสียงลมหนาวพัดผ่านเสื้อคลุมบางๆ ของเขา

जेष्ठाเดินตามออกมาสมทบ “หนีมาสูบบุหรี่หรือ?”

“เปล่า แค่รู้สึกว่เสียงมันดังเกินไปนิดหน่อย” ภูมิดินไปมองเพื่อนรัก “जेष्ठा ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

“ว่ามาสิ”

ภูมิดูสลดทรมานใจลึก “โปรเจกต์ Aurora กำลังจะเริ่มต้น ฉันอยากให้เกิดดูแลเรื่องงบประมาณทั้งหมด เพราะฉันเชื่อใจแกที่สุด”

คำพูดนั้นเรียบง่าย แต่ความหมายหนักอึ้ง เจष्ठाหันมามองภูมิดูแวตาแสดงความประหลาดใจเล็กน้อย แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอบอุ่นที่ซ่อนความเยือกเย็นไว้อย่างใน

“ได้เลย ภูมิ ฉันจะไม่ทำให้แกผิดหวัง” เจษฎากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น
ภูมิพยักหน้าอย่างพอใจ เขาเชื่อว่าการให้เจษฎาดูแลงบประมาณคือการแสดงความ
ไว้วางใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเขาก็เชื่อว่าเจษฎาจะตอบแทนความไว้วางใจด้วยความ
ซื่อสัตย์

“ขอบใจมากนะเว้ย” ภูมิกล่าวก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับน้ำที่ยืนรออยู่ตรงประตู

เจษฎายังคงยืนอยู่ที่ระเบียงคนเดียว สายลมยามค่ำพัดผ่าน เส้นผมของเขา เขา
มองตามหลังภูมิและน้ำที่เดินจากไป แวดตาที่เคยอบอุ่นเปลี่ยนเป็นความเย็นชาและ
มืดมิด

เขาหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง กดหมายเลขที่ไม่ได้บันทึกชื่อ

“เรียบร้อยแล้ว” เขาระลึก “อีกไม่นาน... ทุกอย่างจะเป็นของฉัน”

เสียงหัวเราะเบาๆ หลุดออกมาจากลำคอของเขา ก่อนที่เขาจะเก็บโทรศัพท์และเดิน
กลับเข้าไปในงานเลี้ยงด้วยรอยยิ้มที่สดใสเช่นเดิม

ในใจของเจษฎาไม่มีคำว่าเพื่อน มีเพียงเป้าหมายและความทะเยอทะยานที่ไม่มีวัน
สิ้นสุด เขามองภูมิเป็นเพียงบันไดขั้นหนึ่งที่จะพาเขาไปสู่จุดสูงสุด และเมื่อถึงเวลา...

เขาจะไม่ลังเลที่จะเตะมันได้นั้นทั้งไป

ไม่มีใครรู้ว่า ภายใต้อรอยยัมนั้น ซ่อนชั่วร้ายที่แหลมคมและความมืดมิดที่พร้อม
จะฉีกกระชากทุกสิ่งทุกอย่างที่ภูมिरักให้พังทลายลงในชั่วพริบตา

และภูมิ... ชายผู้ที่เชื่อในมิตรภาพเหนือสิ่งอื่นใด กำลังก้าวเดินเข้าสู่กับดักที่ถูกวางไว้
อย่างแนบเนียน โดยไม่รู้ตัวเลยแม้แต่หน่อย

บทที่ 2

รอยร้าวในรอยยิ้ม

(Whispers in the Shadows)

แสงแดดยามเช้าสาดผ่านหน้าต่างบานใหญ่ของออฟฟิศชั้น 28 เผยให้เห็น
กรุงเทพมหานครที่กำลังตื่นตัว แต่ภายในห้องทำงานของภูมิ กลับมีเพียงความมืด
มืดจากม่านบังแดดที่ปิดสนิท เขานั่งจมอยู่ในเก้าอี้หนังตัวใหญ่ จ้องมองไปที่หน้าจอ
คอมพิวเตอร์ที่ยังคงเปิดค้างไว้ด้วยสายตาเหม่อลอย

ความผิดพลาดเมื่อคืนยังคงก้องอยู่ในหัวของเขา

โปรเจกต์ “NovaStar” คือโปรเจกต์ที่ใหญ่ที่สุดของปีนี้ การประมวลผลมูลค่าหลาย
พันล้านเพื่อสร้างระบบ AI สำหรับบริษัทพลังงานยักษ์ใหญ่ มันคือโอกาสทองที่
เจษฎาในฐานะหัวหน้าทีม และภูมิในฐานะมือขวาคนสนิท ได้ทุ่มเทเวลาหลายเดือน
เพื่อให้มันสมบูรณ์แบบ ทุกอย่างควรจะจบลงด้วยชัยชนะ

แต่เมื่อคืน ทุกอย่างกลับพังทลายลงในพริบตา

ไฟล์ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการนำเสนอต่อลูกค้าถูกแก้ไข ตัวเลขประมาณการงบประมาณในส่วนที่สำคัญที่สุดผิดเพี้ยนไปอย่างสิ้นเชิง มันไม่ใช่ความผิดพลาดเล็กน้อย แต่มันคือความผิดพลาดที่ทำให้บริษัทดูไม่มีอาชีพและขาดความน่าเชื่อถือ

เสียงเคาะประตูทำให้ภูมิสะดุ้ง เขายกมือขึ้นกดขมับก่อนจะพูดเสียงเบา “เข้ามา”

ประตูเปิดออก เจษฎาเดินเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูอบอุ่นและเป็นมิตรเหมือนเช่นเคย เขาใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตา ดูสง่างามและมั่นใจในทุกย่างก้าว ตรงกันข้ามกับภูมิที่ดูอึดโรยและยุ่งเหยิงโดยสิ้นเชิง

“เป็นยังไงบ้างไอ้ภูมิ” เจษฎาถามพลางวางแก้วกาแฟร้อนลงบนโต๊ะของภูมิ “เมื่อคืนนอนไม่หลับเลยละสิ”

ภูมิเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนรักของเขา ดวงตาของเขาแดงก่ำ “กูไม่เข้าใจเจส มันเกิดขึ้นได้ยังไง ไฟล์นั้นกูตรวจสอบแล้วเป็นสิบๆ รอบ มันไม่มีทางผิดพลาด”

เจษฎาถอนหายใจยาว เขาเดินไปนั่งลงบนโซฟารับแขกตรงข้ามกับโต๊ะของภูมิ สีหน้าของเขาเปี่ยมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ “กูรู้ กูรู้ว่ามึงระมัดระวังแค่ไหน แต่มึง

ก็รู้ว่าคนอื่นเขาไม่ได้คิดแบบนั้น โดยเฉพาะคุณสมศักดิ์

คุณสมศักดิ์ กรรมการผู้จัดการใหญ่ เป็นคนที่เคร่งครัดในผลลัพธ์และไม่เคยฟังคำ
แก้ตัวใดๆ

“คุณสมศักดิ์เรียกประชุมด่วนเช้านี้” เจษฎาพูดต่อ น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความ
กังวล “เขาต้องการหาตัวคนผิด”

“มันต้องมีอะไรผิดพลาด somewhere” ภูมิยืนยัน “จะไปบอกท่านว่ามันไม่ใช่
ความผิดของทีมงาน”

เจษฎาส่ายหน้าเบาๆ “มึงจะพูดแบบนั้นไม่ได้นะภูมิ มันจะยิ่งดูเหมือนมึงแก้ตัว” เขา
เอนตัวไปข้างหน้า วางมือบนไหล่ของภูมิอย่างให้กำลังใจ “ฟังภูนะ ทุกอย่างมัน
วุ่นวายไปหมดแล้ว ภูจะช่วยมึงเอง ภูจะรับผิดชอบร่วมกับมึง เราจะผ่านมันไป
ด้วยกัน”

คำพูดนั้นเหมือนยาชูกำลังชั้นดีสำหรับภูมิ เขามองเพื่อนรักด้วยความซาบซึ้งใจ
“ขอบใจมึงมากนะเจส ถ้าไม่มีมึง ภูไม่รู้จะทำยังไง”

เจษฎายิ้มบางๆ “เพื่อนกัน มึงไม่ต้องคิดมาก ภูมิแพน เผื่อว่ามีคนถามอะไรมึงในที่
ประชุม มึงแค่พูดตามที่ภูบอกก็พอ”

การประชุมในห้องประชุมใหญ่เต็มไปด้วยบรรยากาศกดดัน คุณสมศักดิ์นั่งอยู่หัวโต๊ะ สีหน้าอกบุญไม่รับ สายตาของทุกคนจับจ้องมาที่ภูมिरวกับเขาเป็นจำเลยในศาล

“คุณภูมิ” คุณสมศักดิ์เปิดประเด็นด้วยเสียงเรียบแต่ทรงอำนาจ “ในเมื่อคุณเป็นผู้ดูแลโปรเจกต์นี้โดยตรง คุณมีอะไรจะอธิบายไหม”

ภูมิรู้สึกเหมือนมีก้อนหินอยู่ในลำคอ เขากำลังจะเอ่ยปากพูดตามที่ซ่อมมากับजेฐา แต่แล้วजेฐาก็พูดขึ้นก่อน

“คุณสมศักดิ์ครับ” เจฐายืนขึ้น สีหน้าจริงจัง “ในฐานะหัวหน้าทีมมาขอรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นี้ครับ แต่ผมอยากให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ไฟล์สุดท้ายที่ส่งให้ลูกค้า เป็นไฟล์ที่คุณภูมิเป็นคนเซฟและส่งออกไปเองครับ”

คำพูดนั้นเหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางห้องประชุม ภูมิหันขวับไปมองजेฐาด้วยสายตาตกใจ

“जेฐา... มีงพูดอะไรของมึง”

जेฐาไม่ได้หันมามองเขา แต่ยังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ผมเชื่อมั่นเป็น

ความผิดพลาดที่ไม่ได้ตั้งใจ แต่ด้วยความที่คุณภูมิต้องรับผิดชอบงานหลายอย่าง ในช่วงหลังมานี้ บางทีอาจจะมีความประมาทเลินเล่อเกิดขึ้นได้ ผมในฐานะหัวหน้าทีมจึงขอรับผิดชอบร่วมด้วยครับ”

ภูมิรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบหมุนคว้าง นี่ไม่ใช่แผนที่พวกเขาคุยกันไว้เลย นี่คือการกล่าวหาทางอ้อมที่แสนจะแยบยล เจษฎาไม่ได้ปกป้องเขา แต่กลับตอกย้ำว่าเขาเป็นคนทำผิด และที่แย่กว่านั้นคือการแสดงความรับผิดชอบของเจษฎา ทำให้เขาเองดูเหมือนเป็นคนมีน้ำใจ ในขณะที่ภูมิกลายเป็นคนประมาท

“ไม่จริง” ภูมิพูดเสียงสั่น “ผมตรวจสอบไฟล์นั้นแล้ว...”

“คุณภูมิครับ” เจษฎาตัดบททันที น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเป็นเย็นชาและเด็ดขาด “เราควรให้ความร่วมมือกับทางบริษัทในการสอบสวนจะดีกว่าครับ”

สายตาของทุกคนในห้องมองมาที่ภูมิอย่างตัดสิน เขากลายเป็นแพะรับบาปไปแล้ว ในสายตาของพวกเขา

หลังการประชุมอันเลวร้าย ภูมิเดินกลับมาที่โต๊ะทำงานของเขาอย่างหมดเรี่ยวแรง เขารู้สึกมันงไปหมด ภาพของเจษฎาที่หันหลังให้เขากับคำพูดที่แสนเจ็บแสบยังคงวนซ้ำอยู่ในหัว

เขาเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติ

ทำไมเจษฎาถึงรู้ว่าไฟล์สุดท้ายเป็นไฟล์ที่เขาเป็นคนส่ง? ทั้งที่ในความเป็นจริง เขาไม่ได้เป็นคนส่งไฟล์นั้นด้วยซ้ำ เขาแค่ทำงานในส่วนของคุณข้อมูล และเจษฎาเป็นคนรวบรวมและส่งให้ลูกค้า

และทำไมเจษฎาถึงต้องการให้เขาพูดตามที่บอก? ถ้าเจษฎาต้องการช่วยเขาจริงๆ เขาคงจะให้เขาพูดความจริงทั้งหมดสิ

ภูมิเปิดคอมพิวเตอร์ของเขาและเริ่มค้นหาประวัติการแก้ไขไฟล์ เขาพบว่าไฟล์ต้นฉบับที่เขาเคยตรวจสอบถูกแก้ไขในเวลาตี 2 ของคืนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นเวลาที่เขาเข้านอนแล้ว และผู้ที่ล็อกอินเข้าไปแก้ไขคือบัญชีของ...เจษฎา

หัวใจของภูมิเต้นแรงขึ้น เขารู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งตัว

แต่มันจะเป็นไปได้ยังไง? เจษฎาคือเพื่อนรักของเขา เพื่อนที่เขาไว้วางใจที่สุด เพื่อนที่เขารู้จักมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย

เขาปิดคอมพิวเตอร์ลงและนั่งเฝ้าอยู่คนเดียว

บางที...บางทีอาจจะมีคำอธิบายอื่น มันอาจจะเป็นความผิดพลาดของระบบ หรือ

อาจจะมีคนอื่นใช้บัญชีของजेष्णा บางที่जेष्णाอาจจะไม่ได้ตั้งใจ

เขาส่ายหน้าไล่ความคิดนั้นออกไป

ไม่ เขาไม่ควรสงสัยเพื่อนรักของเขา ในเวลาที่ทุกอย่างพังทลายลงแบบนี้ เขาต้องการคนที่เขาไว้วางใจได้ และजेष्णाก็คือคนคนนั้น

ประตูห้องทำงานเปิดออกอีกครั้ง जेष्णाเดินเข้ามาพร้อมกับสีหน้าที่ดูหม่นหมอง

“ภูมิ ภูขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ในที่ประชุม” जेष्णाพูดด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด “แต่มีงก็รู้ว่าถ้าภูไม่ทำแบบนี้ เราทั้งคู่จะโดนหนักกว่านี้ ภูพยายามเซฟมึงนะเว้ย”

ภูมิมองหน้าเพื่อนรักของเขา เขายากจะเชื่อคำพูดนั้นมากกว่า เขายากจะลืมนสิ่งที่เห็นในคอมพิวเตอร์ไปซะ

“ภู...ภูไม่เป็นไร” ภูมิฝืนยิ้มออกมา “ขอบใจมึงที่ช่วย”

जेष्णाยิ้มกลับ “เดี๋ยวภูจะคุยกับคุณสมศักดิ์เป็นการส่วนตัว ภูจะพยายามให้เรื่องมันจบลงแค่คำตักเตือน มีงไม่ต้องห่วงนะ”

“อืม” ภูมิพยักหน้า

เจษฎาตบไหล่เขาเบาๆ ก่อนจะเดินออกไป

ภูมิมองตามหลังเพื่อนรักของเขา รอยยิ้มที่เจษฎาทิ้งไว้ ยังคงอบอุ่นและจริงใจ เหมือนเดิม

แต่ทำไมนะ...รอยยิ้มนั้นถึงได้ดูเหมือนมีเงาๆ ซ่อนอยู่ข้างหลัง

เขาเลือกที่จะเชื่อใจเจษฎา เขาเลือกที่จะปฏิเสธเสียงกระซิบในความมืดที่คอยบอก เขาวามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เขาเลือกที่จะเชื่อในมิตรภาพ

แต่ลึกๆ ในใจ...รอยร้าวได้เกิดขึ้นแล้ว และรอยร้าวนั้น ไม่วันใดก็วันหนึ่ง มันจะแตกออกจากกัน ในห้องทำงานส่วนตัวของเจษฎา เขาปิดประตูลงและหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

“ครับท่าน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “เรียบร้อยแล้วครับ ภูมิไม่สงสัยอะไรเลย”

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากปลายสาย

เจาะภาวลงสายลงและมองออกไปนอกหน้าต่าง รอยยิ้มที่เคยอบอุ่นเมื่อครู่หายไปหมดสิ้น แทนที่ด้วยรอยยิ้มที่เย็นชาและคำนวณ

“ขอโทษนะไอ้ภูมิลิ” เขาพึมพำกับตัวเอง “แต่ที่หนึ่งของมึง...มันน่าสนใจเกินไป”
เขาหันกลับไปโต๊ะทำงาน และเริ่มพิมพ์อีเมลฉบับใหม่

หัวข้อ: ข้อเสนอเพื่อพิจารณาปรับโครงสร้างทีมงาน และในความคิดของห้องทำงานนั้น เสียงพิมพ์คีย์บอร์ดก็ดังขึ้น เป็นจังหวะที่แน่นอน รวากับเสียงสวดมนต์ของมารที่กำลังปูทางสู่หายนะของเพื่อนรัก

บทที่ 3

แผนล้งหารมิตรภาพ

(The Perfect Trap)

สามวันผ่านไปหลังการประชุมอันเลวร้าย ภูมิพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อกู้คืนความเชื่อมั่น เขาส่งอีเมลชี้แจงไปยังทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เขาขอเข้าพบคุณสมศักดิ์เป็นการส่วนตัวถึงสามครั้ง แต่ก็ถูกปฏิเสธทุกครั้ง

เจษฎายังคงแสดงท่าทีเป็นเพื่อนที่ดี คอยปลอบใจ คอยบอกว่า "อีกไม่นานทุกอย่างจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม" และคอยถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

แต่มันก็แค่...คำพูด

ในขณะที่ภูมิกำลังต่อสู้เพื่อชื่อเสียงของตัวเอง เจษฎากลับเดินทางกลับแผนการของเขาอย่างเงียบเชียบ

วันจันทร์ที่ 15 ตุลาคม เวลา 9:47 น.

ภูมิเดินเข้ามาในออฟฟิศด้วยสีหน้าอิดโรย เขาถอนใจหลับมาสองคืนติดกัน ความเครียดกัดกินเขาจนน้ำหนักลดลงอย่างเห็นได้ชัด โต๊ะทำงานของเขายังคงเต็มไปด้วยเอกสารและรายงานที่เขาพยายามรวบรวมเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง

แต่เมื่อเขาเดินผ่านแผนกบัญชี สายตาของพนักงานทุกคนกลับจ้องจ้องมาที่เขาราวกับเขาเป็นตัวประหลาด บางคนกระซิบกระซาบ บางคนหลบสายตา

“มีอะไรกันวะ” ภูมิพึมพำกับตัวเอง

เขาเดินไปที่โต๊ะทำงาน หยิบแก้วกาแฟขึ้นมาจิบ แต่ทันใดนั้น ประตูออฟฟิศก็เปิดออกดังโครม

ชายสี่คนในชุดสูทสีดำเดินเข้ามาอย่างพร้อมเพรียง ตามด้วยคุณสมศักดิ์ที่สีหน้าดูเคร่งเครียดยิ่งกว่าครั้งไหน เขาเงยตามหลังมาติดๆ สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวล

“คุณภูมิ ชัยวัฒน์” หนึ่งในชายชุดดำพูดขึ้น เสียงของเขาเย็นชาและเป็นทางการ “เราเป็นเจ้าหน้าที่จากฝ่ายตรวจสอบภายใน เรามีหมายค้นและคำสั่งจากคณะกรรมการ

บริษัท ให้คุณเปิดคอมพิวเตอร์และลิ้นชักโต๊ะของคุณเดี๋ยวนี้”

หัวใจของภูมิหยุดเต้นไปชั่วขณะ “อะไรนะ? หมายถึง? ผมทำอะไรผิด”

“โปรดให้ความร่วมมือครับ” เจ้าหน้าที่คนเดิมพูด “เราจะแจ้งรายละเอียดในภายหลัง”

ภูมิหันไปมองเจ้าหน้าที่ด้วยสายตาสับสน เจ้าหน้าที่หน้าเบาๆ สีหน้าเหมือนจะบอกว่า “คุณไม่รู้เหมือนกัน”

การตรวจค้นใช้เวลาเกือบชั่วโมง ทั้งคอมพิวเตอร์และลิ้นชักของภูมิถูกตรวจสอบอย่างละเอียด พนักงานทุกคนในออฟฟิศเฝ้ามองด้วยสายตาที่ผสมผสานระหว่างความตกใจ ความสงสัย และความสะใจ และแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งก็หยิบแฟ้มเอกสารสีน้ำตาลออกมาจากลิ้นชักล่างสุดของโต๊ะภูมิ

“เจอแล้วครับ” เขาพูดเสียงเรียบ

ภูมิขมวดคิ้ว “แฟ้มอะไร? ผมไม่เคยเห็นแฟ้มนั้นมาก่อน”

เจ้าหน้าที่เปิดแฟ้มออก เผยให้เห็นเอกสารหลายสิบหน้า ใบเสร็จรับเงิน หลักฐานการโอนเงิน และรายชื่อบัญชีธนาคารต่างประเทศ

“หลักฐานการยกยอกเงินจากโปรเจกต์นวดสตร์จำนวน 47 ล้านบาท” เจ้าหน้าที่ประกาศเสียงดัง “โอนเข้าบัญชีส่วนตัวของคุณภูมิ ชัยวัฒน์ ผ่านบริษัทเชลล์สามแห่ง”

โลกของภูมิหมุนคว้าง “ไม่จริง! นั่นไม่ใช่ของผม! ผมไม่เคยเห็นเอกสารพวกนี้!”

“คุณภูมิครับ” คุณสมศักดิ์พูดขึ้น น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความผิดหวัง “ผมให้โอกาสคุณมาตลอด แต่คุณกลับ...ทรยศบริษัท”

“ท่านครับ! ผมไม่ได้ทำ! มันต้องมีใครลักคณวางแผนใส่ร้ายผม!” ภูมิหันไปมอง เจษฎา “เจษ! มึงบอกพวกเขาไปสิ! มึงรู้ว่ากูไม่เคยทำอะไรแบบนี้!”

เจษฎาก้าวออกมาจากหลังคุณสมศักดิ์ สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความผิดหวัง

“ภูมิ...” เจษฎาพูดเสียงเบา “กู...กูไม่อยากจะเชื่อเลย”

“เจษ! มึงรู้จักกู! มึงรู้จักกูดีที่สุด! กูไม่มีทางทำแบบนี้!”

เจษฎาส่ายหน้า น้ำตาลคลอหนวย “กูก็คิดแบบนั้น...จนกระทั่งเมื่อคืน กูเจอหลักฐาน

บางอย่างในระบบ”

เขาหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาและเปิดไฟล์ให้ทุกคนดู

“นี่คือประวัติการเข้าถึงระบบบัญชีของบริษัท มีคนใช้รหัสของคุณภูมิเข้าไปโอนเงินออกไป เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม เวลาตี 3”

“วันนั้นกูอยู่บ้าน! กูไม่ได้เข้ามาออฟฟิศ!”

“แต่รหัสผ่านและลายนิ้วมือที่ใช้...เป็นของคุณ” เจษฎาพูดเสียงลั่น “กู...กูเสียใจจริงๆ ภูมิ”

ภูมิรู้สึกเหมือนถูกระชากพื้นโลกออกจากใต้เท้า เขามองหน้าเจษฎา เข้าใจแล้ว...ทุกอย่าง เข้าใจหมดแล้ว

มันคือเจษฎา

เจษฎาคือคนที่วางแผนทั้งหมด ตั้งแต่การแก้ไขไฟล์โปรเจกต์ การใส่ร้ายเรื่องการประมาท และตอนนี้...การยักยอกเงิน เจษฎาคือคนที่ขโมยรหัสผ่านของเขา คือคนที่สร้างหลักฐานเท็จ คือคนที่ทรยศเขา

แต่มันสายเกินไปที่จะพูด ตอนนี้ทุกคนเชื่อเฉภาไปหมดแล้ว

การสอบสวนใช้เวลาสามวัน ภูมิถูกพักงานทันที เขาถูกตัดสิทธิ์เข้าถึงระบบทั้งหมด บัญชีธนาคารของเขาถูกอายัด เงินเก็บตลอดสิบปีที่มีอยู่เกือบสามล้านบาทถูกริบ เป็นหลักประกัน

เขาไม่มีเงินจ้างทนาย เขาไม่มีคนที่เชื่อเขา

แม้แต่เพื่อนร่วมงานที่เคยสนิทด้วย ต่างก็พากันถอยห่าง กลัวว่าจะถูกหางเลขไปด้วย คืนวันที่สี่หลังการสอบสวน ภูมิกลับมาที่ห้องเช่าเล็กๆ ของเขา เขานั่งอยู่บนพื้นห้อง มองไปที่กำแพงว่างเปล่า

โทรศัพท์ของเขาลั่น มีข้อความจากเฉภา

“ภูมิ ภูพยายามช่วยมึงเต็มที่แล้ว แต่หลักฐานมันชัดเจนเกินไป ภูขอโทษจริงๆ ภูคิดว่ามึงควรทนายและต่อสู้ตามกระบวนการ แต่ถ้ามึงต้องการความช่วยเหลือเรื่องเงิน...ภูพอจะช่วยให้บ้าง”

ภูมิกำโทรศัพท์แน่น น้ำตาไหลอาบแก้ม

เฉภา...เพื่อนรักของเขา เพื่อนที่เขารู้จักมาตั้งแต่ปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย เพื่อนที่เขา

ช่วยตอนสอบ เพื่อนที่เขาให้ยืมเงินตอนพ้อเสีย เพื่อนที่เขาไวใจมากกว่าคนใน
ครอบครัว และเจษฎาก็คือคนที่ทำลายเขาจนไม่เหลืออะไร ภูมิยกโทรศัพท์ขึ้นมา
และพิมพ์ข้อความตอบกลับ

“มึงทำแบบนี้กับกู...ทำไม”

มีข้อความตอบกลับมาเพียงสั้นๆ

“มึงเข้าใจผิดแล้วภูมิ กูเป็นเพื่อนมึงนะ”

ภูมิขำงโทรศัพท์ลงพื้น กระຈกแตกกระจาย

เขาไม่เหลืออะไรแล้ว งานก็หาย เงินก็หมด ชื่อเสียงก็พัง เพื่อนก็ไม่มี
เขาเหลือแค่คำถามเดียว

ทำไม?

ในคืนเดียวกันนั้น เจษฎานั่งอยู่ในร้านอาหารหรูใจกลางเมือง ตรงข้ามกับคุณ
สมศักดิ์

“ผมเสียใจจริงๆ ครับ ที่ต้องเป็นคนเปิดโปงเรื่องนี้” เจษฎาพูดพลางยกแก้วไว้นขึ้น
จิบ “แต่ผมเชื่อว่าเราต้องรักษามาตรฐานของบริษัทไว้ให้สูงที่สุด”

คุณสมศักดิ์พยักหน้า “คุณทำถูกแล้ว เจษฎา ฉันผิดหวังในตัวภูมิก่อน ไม่คิดว่าเขาจะกล้าทำแบบนี้”

“ครับ ผมเองก็ไม่คิด” เจษฎาวางแก้วลง สีหน้าจริงจัง “แต่ผมอยากให้ท่านมั่นใจว่าผมจะดูแลโปรเจกต์นวัตกรรมต่อให้สำเร็จลุล่วงครับ”

“ดี ฉันจะให้ท่านเป็นหัวหน้าทีมแทนภูมิตั้งแต่บัดนี้เป็นทางการ เริ่มตั้งแต่วันจันทร์นี้”

เจษฎายิ้ม “ขอบคุณครับท่าน ผมจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง”

เมื่อคุณสมศักดิ์ลุกออกไป เจษฎาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและกดโทรออก

“ครับท่าน...เรียบร้อยแล้ว ผมได้ตำแหน่งแล้ว” เขาหยุดฟังสักครู่ “ส่วนภูมิ...ไม่มีทางกลับมาได้อีกแล้วครับ ผมรับรอง”

เขาวางสายลงและมองออกไปนอกหน้าต่าง มองเห็นแสงไฟของเมืองที่ส่องสว่างเจิดจ้า

รอยยิ้มของเขา...กว้างขึ้น

“ขอโทษนะไอ้ภูมิ” เขาก็พึมพำ “แต่มีงมันก็แค่...บันไดขั้นหนึ่ง”

เขาไม่เคยคิดว่าภูมิเป็นเพื่อน

ภูมิเป็นแค่เครื่องมือ เป็นบันไดที่เขาจะเหยียบขึ้นไปสู่จุดสูงสุด

และตอนนี้...บันไดขั้นนั้นก็หักไปแล้ว

เจษฎาหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมามีอีกครั้ง และพิมพ์ข้อความหาภูมิ

“มีงโอเคไหม ภูเป็นห่วงนะ”

เขาไม่ได้เป็นห่วง

เขาแค่ต้องการแน่ใจว่า...

ภูมิจะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก

บทที่ 4

เถ้าถ่านและบาดแผล (Ashes of the Past)

ฝนตกหนักในคืนที่ภูมิถูกไล่ออกจากห้องเช่า

เขาไม่ได้ต่อรอง ไม่ได้ขอร้อง เขาแค่เก็บข้าวของเท่าที่จำเป็นใส่กระเป๋าเป้ใบเก่า แล้วเดินออกไปกลางสายฝนที่กระหน่ำลงมา เสียงเจ้าของห้องตะโกนไล่หลังว่า "อย่ากลับมาอีก" แต่ภูมิไม่ได้ยิน เขาไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น

สามเดือนผ่านไปนับจากวันที่เขาเดินออกจากออฟฟิศเป็นครั้งสุดท้าย

สามเดือนที่โลกทั้งใบของเขาพังทลายลงอย่างไม่เหลือชิ้นดี

ภูมิยืนอยู่หน้าร้านสะดวกซักแห่งหนึ่งในซอยลึกของเขตบางกะปิ มือของเขาเปียกชื้นจากฝนที่ยังคงโปรยปรายไม่หยุด เขามองไปที่โทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าที่เขาเพิ่งซื้อ

มาจากตลาดนัดในราคาสองร้อยบาท มันเป็นโทรศัพท์ที่ไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มีแอป
ฟลิคชั่น ไม่มีอะไรนอกจากโทรออกและส่งข้อความ

เขาเลื่อนดูรายชื่อผู้ติดต่อ

เจษฎา...ไม่จำเป็นต้องโทรไป เขารู้ดี

คุณสมศักดิ์...ไม่มีทาง

เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ...ไม่มีใครรับสาย ไม่มีใครตอบข้อความ

เขาคดโทรออกหาคนหนึ่งที่เขาไม่คิดว่าจะต้องโทรหาในสถานการณ์แบบนี้

“สวัสดีครับ” เสียงปลายสายตอบ

“นี่ภูมิจึงนะ...ภู...”

“ภูมิ? เอ่อ...ภูไม่สะดวกคุยตอนนี้วะ ขอโทษนะ” สายถูกตัดไป

ภูมียืนนั่งอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน เขาพยายามโทรหาอีกสองสามคน แต่ผลลัพธ์ก็

เหมือนเดิม ไม่มีใครอยากคุยกับเขามากแล้ว

เขาเหลือเพียงข้อความสุดท้ายที่ยังไม่ได้ส่ง

“พริม...มึงยังโอเคไหม”

พริม...คนที่เขาคบมาสองปี คนที่เขาคิดว่าจะอยู่ข้างเขาตลอดไป

ภูมิไม่ได้ติดต่อพริมมาสองเดือนแล้ว ตั้งแต่ข่าวเรื่องการย้ายออกเงินแพร่สะพัด
พริมก็ค่อยๆ ห่างไป ไม่รับสาย ตอบข้อความสั้นลง จนสุดท้ายก็เงียบหาย

แต่นี่...วันนี้เขายกรู้ว่าเธอยังสบายดีไหม เขายกได้ยืนยันเสียงใครสักคน ใครก็ได้ ที่จะบอกเขาว่า...ยังมีคนที่แคร์เขาอยู่

เขากดส่งข้อความ

ผ่านไปสิบนาที ไม่มีการตอบกลับ

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ยังเงียบ

ผ่านไปสามชั่วโมง...

“ภูมิ ภูเขาเราควรเลิกกันนะ ภูเขาโทษ”

แค่นั้น ลั่นๆ ไม่มีคำอธิบาย ไม่มีคำปดบใจ

ภูมิอ่านข้อความนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาวงโทรศัพท์ลงบนม้านั่งเปียกน้ำ แล้วก้มหน้าลงชบกับฝ่ามือ

ฝนยังคงตก

ภูมิใช้ชีวิตอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ในเมืองหลวงที่ผู้คนมองข้าม

บางคนเขานอนที่สถานีรถไฟหัวลำโพง บางคนเขาหลบอยู่ในชอกตึกแถวร้างย่านเยาวราช บางคนเขานั่งหลับบนม้านั่งในสวนสาธารณะ เขาไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน ไม่ได้กินข้าวครบมื้อมาหลายสัปดาห์ เขาต้องคอยหลบสายตากคนและตำรวจ เพราะใบหน้าที่เคยหล่อเหลาบัดนี้กลับดูโทรมจนแทบจำไม่ได้

เขาเริ่มมีหนวดเครา ผมยารุงรัง เสื้อผ้าที่ใส่ก็เป็นชุดเดิมมาสามวันแล้ว

บางครั้งเขาก็ไปหางานทำ แต่พอไม่มีบัตรประชาชน (ที่ถูกอายัดเพราะเรื่องคดี) ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ไม่มีคนรับรอง ก็ไม่มีใครรับเข้าทำงาน

บางครั้งเขาก็ไปขออาหารจากวัด แต่ก็ต้องรอให้คนอื่นเขากินเสร็จก่อน เพราะเขาอายเกินกว่าจะยืนต่อหน้าคนอื่น

เขาเริ่มเข้าใจความรู้สึกของสัตว์ที่ถูกทิ้ง เขาไม่ต่างจากหมาข้างถนนตัวหนึ่ง บาดเจ็บ
อ่อนแอ และไร้ที่ไป

คืนนี้เป็นคืนที่ 87 หลังจากการถูกไล่ล่า

ภูมิเดินอยู่ริมคลองแสนแสบ ดวงตาของเขาเหม่อลอยมองไปที่ผิวน้ำดำมืดที่
สะท้อนแสงไฟจากตึกสูง ในมือของเขาถือขวดเหล้าขาวราคาถูกที่ซื้อมาจากเงินไม่กี่
บาทที่ขโมยจากคนผ่านทาง

เขาไม่เคยเป็นคนดีเลย แต่ตอนนี้...มันเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เขาไม่ต้องคิด
เขานั่งลงบนขอบปูนริมคลอง เท้าทั้งสองห้อยลงไปเกือบถึงผิวน้ำ มือของเขาหมุน
ขวดเหล้าไปมา

“มึงยังเหลืออะไรอะวะภูมิ” เขาพึมพำกับตัวเอง เสียงแตกพร่า

ไม่มีคำตอบ

เขาไม่มีงาน ไม่มีเงิน ไม่มีบ้าน ไม่มีเพื่อน ไม่มีคนรัก

เขาไม่มีอนาคต

เขามองลงไปที่ผิวน้ำที่มีดมิด

มันจะเจ็บไหมนะ...ถ้าเขาปล่อยตัวลงไป

เขาหลับตาลง และปล่อยให้ความคิดนั้นวนเวียนอยู่ในหัว

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“พี่...พี่ครับ”

ภูมิลืมตาขึ้น เขาหันไปมองตามเสียง

เด็กผู้ชายอายุประมาณสิบสองปี ยืนอยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว ใบหน้าซีดเซียว ผอม
แห้ง เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ในมือของเด็กคนนั้นถือถุงพลาสติกที่ดูเหมือนเศษอาหาร

“พี่...พี่มีที่หลับที่นอนไหมครับ” เด็กชายถามด้วยเสียงสั่นเครือ “ผมหาที่นอนไม่ได้”

ภูมิมองเด็กคนนั้น แล้วมองตัวเอง

เขาซึ่งกำลังคิดจะจบชีวิตของตัวเอง กลับมีคนที่ต้องการความช่วยเหลือยืนอยู่
ตรงหน้า

“มึง...” ภูมิตูตเสียงแหบ “มากับกู”

เขาไม่รู้ว่าทำไมเขาพูดแบบนั้น ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ปล่อยตัวลงไปไหน

บางที...บางทีในความคิดมืดที่สุดของชีวิต การที่ได้ช่วยใครสักคน อาจจะเป็นสิ่ง
เดียวที่ย่อเราไว้

คืนนั้น ภูมิและเด็กชายชื่อ “หนึ่ง” นั่งอยู่ใต้สะพานลอย ริมถนนสุขุมวิท ภูมิแบ่ง

เหล่าชาวสุดท้ายของเขาให้หนึ่งดื่มแก้หนาว ทั้งสองไม่ได้พูดคุยกันมากนัก แต่การมีใครสักคนอยู่ข้างๆ ก็ทำให้ความเียบไม่น่ากลัวเท่าเดิม

ภูมิมองไปที่แสงไฟของเมืองที่ส่องสว่างอยู่ไกลออกไป

เขาเคยมีทุกอย่าง เขาเคยเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ เขาเคยมีเพื่อนที่ไว้วางใจได้ เขาเคยมีคนที่รักเขา และทั้งหมดนั้นก็หายไปในช่วงข้ามคืน

เขาไม่เหลืออะไรเลย

แต่คืนนี้...คืนนี้เขาได้พบกับเด็กชายที่ไม่มีอะไรเลยเหมือนกัน

และบางที...การที่เขาได้ช่วยใครสักคน อาจจะเริ่มจุดเริ่มต้นของการช่วยตัวเอง

ภูมิกำโทรศัพท์เก่าๆ ในกระเป๋า เขานึกถึงข้อความที่เขาเคยส่งให้เจษฎา

“มึงทำแบบนี้กับกู...ทำไม” และข้อความตอบกลับสั้นๆ ที่ยังคงฝังอยู่ในใจเขา

“มึงเข้าใจผิดแล้วภูมิ กูเป็นเพื่อนมึงนะ”

เพื่อน

คำนั้นมันเจ็บยิ่งกว่าแผลใดๆ

เขาผละจากความคิดและหันไปมองเด็กชายที่กำลังหลับอยู่ข้างๆ

“กูจะไม่ตายวันนี้” ภูมิพึมพำกับตัวเอง “กูจะไม่ตาย จนกว่ากูจะได้คำตอบ”

ความแค้นก่อตัวขึ้นในใจเขา มันไม่ใช่ความแค้นที่ร้อนแรง แต่เป็นความแค้นที่เย็น
ชาและมุ่นุ่น

เจษฎา...มึงจะต้องชดใช้

ไม่ว่ากูจะต้องใช้เวลานานแค่ไหน ไม่ว่ากูจะต้องเจ็บปวดแค่ไหน

กูจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวนี้

กูสาบาน

รุ่งเช้าของวันถัดมา แสงแดดสาดส่องลงมาที่ใต้สะพานลอย ภูมิคุ้มกันตาขึ้น เขามองไป
รอบๆ ตัว มองไปที่ถนนที่ผู้คนเริ่มสัญจร มองไปที่ตึกสูงที่ตั้งตระหง่านอยู่ไกล
ออกไป

วันนี้เป็นวันใหม่

และเขา...ยังมีชีวิตอยู่

เขาหยิบโทรศัพท์เก่าขึ้นมา และกดเปิดปฏิทิน

วันที่ 15 มกราคม

เกือบสี่เดือนนับจากวันที่เขาถูกไล่ออก

สี่เดือนที่เขาใช้ชีวิตอย่างไรค่าเหมือนหมาป่าจร สี่เดือนที่เขาเรียนรู้ว่าความมืดมิดเป็นอย่างไร แต่ในความมืดมิดนั้น เขาได้พบกับบางสิ่งบางอย่าง เขาได้พบกับความจริงที่ว่า...เมื่อคุณไม่มีอะไรจะเสียแล้ว คุณก็จะไม่กลัวอะไรอีก

ภูมิเย็นขึ้น ปัดเศษฝุ่นออกจากเสื้อผ้า และมองไปที่เด็กชายที่ยังคงหลับอยู่
“หนึ่ง...ตื่นได้แล้ว” เขาเขย่าไหล่เด็กเบาๆ “วันนี้...เราจะพากันไปหาที่กินข้าว”

เด็กชายลืมตาขึ้น สีหน้าสับสน “พี่...พี่จะพาผมไปไหน”

“ไปหาโอกาสล่ะ” ภูมิพูด “กูไม่รู้ว่ามันจะอยู่ที่ไหน แต่กูจะหา”

เขาไม่รู้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร เขาไม่รู้ว่าเขาจะกู้ชื่อเสียงของตัวเองกลับมาได้ไหม เขาไม่รู้ว่าเขาจะได้แก้แค้นเจษฎาไหม

แต่เขารู้สิ่งหนึ่ง

เขาจะไม่ยอมตายในชอกมมมืดของเมืองนี้ เขาจะลุกขึ้น และเขาจะสู้

ในความมืดมิดของเมือง มีหมาป่าจรตัวหนึ่งที่กำลัง lick บาดแผลของตัวเอง

แต่วันหนึ่ง...เมื่อบาดแผลเริ่มจางหาย

หมาป่าตัวนั้นจะกลับมา และเมื่อมันกลับมา...มันจะไม่ใช้หมาป่าที่บาดเจ็บอีกต่อไป แต่มันจะเป็นหมาป่าที่ทิวโฮย ทิวโฮยความจริง ทิวโฮยความยุติธรรม และทิวโฮยการแก้แค้น

